

lige Betragtning er den samme, som er gjort gjældende af det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgfreds (Kofod) og det er den, at, forsaavidt man anslaar den Byrde, der hviler paa Bøndergaardene med Hensyn til Fæstetvungen, til en Pengeværdi, saa er det ikke den enkelte Fæsters Efterladte, men derimod Bøndestanden i det Hele, hvem denne Ret tilkommer. Det er ikke blot, som det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgfreds udviklede, billigt, at Staten anvender denne Sum til Fordel for Bøndestanden i det Hele, men ogsaa efter min Mening ligefrem det Korrekte. Det er fuldkommen vist, at Lovgivningens har gennem længere Tid ladet sig det være magtpaaliggende at færdede det Princip, at Gaarden blev i Bøndestandens Besiddelse, at den blev et Grundlag for Bøndestandens Underhold — denne Lovgivning, som det ærede Medlem for Nalborg Amts 1ste Valgfreds (Zahle) nylig karakteriserede som en partisk Lovgivning, hvilket han besynderlig bemærkede i den Betydning, at det skulde være en partisk Lovgivning i mod Bøndestanden; jeg vil være saa velvillig mod det ærede Medlem at antage, at dette Udtryk af ham enten hvilede paa Ubejendtskab med denne Lovgivning eller paa en siebliffelig Landsfraværelse, det er, som sagt, Bøndestanden, som Retten tilkommer, det er paa dens Begne, Staten har udøvet Retten og det er i dens Tarv, at Staten, fra det Dieblif den bortfalder, bør anvende det, hvortil man anslaar denne Ret. Det er Grunden, hvorfor jeg ikke har kunnet gaa ind paa Forslaget under Nr. 30. Det er kun rent til Overflod, at jeg endnu skal bemærke, at dette Forslag er saa overordentlig ueheldig affattet, at det i sin nuværende Skikkelse maa anses for ganske ubrugeligt, idet det nemlig blot siger, at denne Andel skal tilfalde den sidste Fæsters eller Forpagters Efterladte, Børn, Svigerbørn, Stedbørn eller disses Livsarvinger inden 12 Uger efter Auktionsdagen, uden at det paa nogen nærmere Maade angives, i hvilket Forhold, paa hvilken Maade eller i hvilken Orden det skal tilfalde dem. Målig vil man derimod indvende, at der maasse er ment, at det skulde være i Overensstemmelse med Arvelovgivningens almindelige

Regler, men det kan ikke være Tilfældet af den Grund, at der ikke enten hos os eller i noget mig bekjendt Land i Verden har eksisteret en Arvelov, som gjorde Svigerbørn eller Stedbørn til Arvinger efter Loven, det er Noget, som strider imod den sunde Fornuft. Vi kunne altsaa ikke tiltræde Forslaget under Nr. 30. Hvad Forslaget under Nr. 29 angaar, da er det meget mere en Skjønssag, om man vil evaluere Retten til § 4 eller § 5, det er jo Noget, man umulig kan demonstrere i den ene eller anden Retning. Som Folge heraf have vi ikke kunnet slutte os til Forslagene under Nr. 29 og 30 og det dermed sammenhængende Forslag under Nr. 32, ligesaa lidt som til Forslaget under Nr. 34. — Jeg skal nu tillade mig nogle Ytringer om de Forslag, som ere stillede til § 22. Den ærede Drdfører indvendte mod de Forslag, som ere stillede af det Mindretal, hvortil jeg hører, at det forekom ham urimeligt at indlade sig paa i denne Lov at give Regler for Testationsretten over Sædegaarde i Almindelighed; han kunde forstaa, at man gav Regler for de Sædegaarde, der gaa over til fri Eiendom i Genhold til Bestemmelserne i denne Lov, men han begreb ikke, hvorfor vi vilde give Regler om andre Sædegaarde. Hertil skal jeg bemærke, at den ærede Drdfører har overset, at det ikke er os, der indføre disse Regler, men at det er selve Lovudkastet, som det foreligger, der jo i sin § 22 gaar ud paa at udvide de Regler, som gjælde for Selvejehønders Testationsret, til at gjælde for alle Sædegaardseiere; dette har Regjeringsudkastet gjort, og det er ingenlunde umotiveret. Der er vel ikke noget nødvendig Sammenhæng mellem det, som er Hovedgjenstanden for dette Lovforslag, men det er dog Noget, vi Allesammen vide, at det fra mange Sider betragtes som en rimelig konservativ Modvægt imod det, som man mener, at de konservative Interesser ville lide ved en Overgang af Fideikommissgodserne til fri Eiendom. Der er der slet ikke fra Mindretallets Side stillet noget som helst Forsøg paa en Forandring; det Gnefte, som vort Forslag gaar ud paa, er, idet man i Drligt slutter sig til Tanken i Regjeringens Udcast, at tilvejebringe en fuldkommen Overensstem-